

til Vedtægter for Havfiskeriet, idet Færkvandsfiskeriet tilkommer de Vedkommende ifølge deres Privatejendomsret, saa at Spørgsmaalet kun gaar ud paa at erholde Statsmagtens Hjælp til en Ordning af rent private Interesser, medens der ved Havfiskeriet foreligger et Forhold af væsentlig offentlig Karakter. Forholdet er nærmest ligt med de Forhold, der finde Sted ved Spørgsmaal om Vandløbs Afbenyttelse i Agerbrugets Interesse, Vandløbs Regulering, Vandingsanlæg o. s. v., og Ordningen for Fiskeridriften bør formentlig derfor rettest fastsættes paa lignende Maade, som er foreskrevet for disse Forhold. Vi have derfor foreslaaet, at Fiskeri-Ordningerne fastsættes ved særegne Fiskerikommissioner, der i det Hele have at fungere paa samme Maade som Landvæsenkommissionerne. Naar vi ikke have indskrænket os til at henvise Sagerne til Landvæsenkommissionerne, saaledes som det skete i det Rigsdag i 1867 forelagte Forslag til Lov om Afgangen til at drive Fiskeri og om sammes Udøvelse, da er det begrundet i, at vi paa ingen Maade kunne anse Landvæsenkommissionerne for tilstrækkelig kyndige i de Spørgsmaal, som foreligger ved en Fiskeriordning. Der maa hertil beskikkes Mænd, der have ikke blot praktisk Kendskab til, hvorledes Fisk fanges, men ogsaa Kendskab til Fiskenes Levevis og Betingelserne for et Fiskeris Udøvelse. Vi ere forberedte paa den Indvending mod vort Forslag, at det synes overdrevent og unødvendigt at foreskrive et saadant Apparat som Fiskerikommissioner, en hel ny Autoritet, for Færkvandsfiskeriernes Skyld. Men vi maa da hertil bemærke, dels, at Apparatet hverken er saa stort eller vil vise sig saa besværligt, som det ser ud til, da Fiskerikommissionerne, der forholdsvis ikke ville udkræve mange Medlemmer, utvivlsomt ville arbejde lige saa let som Landvæsenkommissionerne, og Befolkningen jo nu tilbids er vel kjendt med denne Institution og dens Virkemaade, dels at man ikke maa dømmes efter Fiskeriets nuværende Standpunkt, da Maalet jo netop skulde være at udvikle dette saaledes, at det blev ligesaa rigt, som det nu er fattigt, og det et vor Overbevisning, at Færkvandsfiskeriet ved en fornuftig Drift vil kunne komme til at yde et ret godt Bidrag til Folkets Erhvervsilder.

De enkelte Bestemmelser i disse §§ behøve formentlig ikke nærmere Motivering. — Naar det i § 63 er tilladt, at Fiskeriordningen omfatter en Del af Stranden udfor det paagjældende Vandløbs Udmunding i Havet, da er det en Selvfølge, at Havfiskerne — trods Havfiskeriets Frihed og de herom iøvrigt gjældende Bestemmelser — maa respektere den trufne Ordning. Denne Begrænsning i de almindelige Regler om Havfiskeriet er aldeles nødvendig og er langt lempeligere, end om det fastsattes som almindelig Forskrift, at Fiskeri i Havet ikke maa finde Sted indenfor 100 Favnes Afstand fra Naers og Væskes Udlob i samme, hvad der vel kunde være Grund til (jvfr. § 23). At de „Ordninger“, der omfatte en Del af Stranden, maa bekendtgjøres saaledes, at de kunne komme til almindelig Kundskab, er en Selvfølge.

§ 66. Som alt i Bemærkningerne til § 58 jvfr. § 49 antydet finder der ofte en nøje Forbindelse Sted mellem Fjordfiskerierne og Fiskeriet i de i Fjordene udløbende færste Bænde, idet de samme Fiske opholde sig begge Steder, vandrende fra det ene til det andet. Det vil af den Grund ofte være af Betydning for det ene Fiskeri, hvorledes det andet drives, og man har derfor anset det hensigtsmæssigt, at der aabnes en Mulighed for, at Fiskeriet i en Fjord og de til samme løbende færste Bænde undergives en fælles Ordning, naar Forholdene gjøre det ønskeligt. Da der her bliver Spørgsmaal om at give Regler for Brugen baade af det Statens Højhed alene undergivne Fjordgebet og af de under privat Eje værende Færkvandsvænde, er det fundet rettest kun at tilstede slige Ordninger, naar vedkommende Amtsraad, der ordentligvis vil have Interesse baade i Fjordgebet og i de færste Bænde, eller Ministeriet anser det ønskeligt. At Ordningen eller Vedtægten fastsættes ved en Fiskerikommission, vil findes naturligt, efter hvad ovenfor er bemærket om de Privatejendomsret til Vandløbene, ligesom heraf ogsaa følger, at Udgifterne ved Kommissionen maa fordeles mellem de Private, der ville høste Nytte af Foranstaltningen for deres Fiskeriers Vedkommende, og Amtsraadsstredsen, som bør bære Udgifterne forsaavidt Fjorden angaar.

III. Almindelige Forbud, Straffe, Sagernes Behandling og Lovens Ikrafttræden m. m.

§ 67. Som et af de virksomste Midler til at forebygge Fiskeriernes Tilbagegang maa det vistnok anses at forhindre Fangsten af Ungel og umodne Exemplarer af de Fiskearter, der have større økonomisk Betydning. En nærmere Begrundelse af denne Opfattelse vil formentlig findes